

ramme Alvor. Det var ramme Alvor, at vort Parti ønskede en Løsning ad Forhandlingens Vej. Vi ansaa det for bedst for Folk og Fædreland, om vi kunde give Grundlovsforslaget en saadan Affattelse, at det kunde møde i alt Fald nogen Tilslutning fra alle Partier. At det skulde kunne lykkes at affatte det saaledes, at det kunde faa fuld Tilslutning fra Højre, har vel aldrig nogen drømt om, jeg i alt Fald ikke, men at det dog kunde faa nogen Tilslutning derfra, havde jeg ventet mig, naar der var god Villie paa begge Sider. Det er imidlertid ikke sket. Det synes mig, at Partiet Højre slet ikke har forstaaet sin Stilling. Saa længe de havde blot en eneste Stemmes Flertal i Landstinget, stillede de sig stejlt og afvisende ved Forhandlingen om en Grundlov, som skulde hvile paa den almindelige Valgret. Men selv efter at Højre ikke længer har Flertal, synes jeg, Partiet stiller sig stejlt. Man vil mindes, hvorledes det overfor den tidligere Regering, det Klaus Berntsen'ske Ministerium, efter at Partiet havde stillet nogle Ændringsforslag, som det maatte sige sig selv var umulige som Forhandlingsgrundlag, fordi de ikke gik ind paa det, som Regeringen og Venstre havde krævet som en Betingelse for Opnaaelse af en Overenskomst, nemlig at begge Ting skulde vælges ved lige og almindelig Valgret uden nogen Skattencensus, efter nogen Ventetid kort og brutalt afbrød Forhandlingen ved en motiveret Dagsorden. Derefter fulgte Folketingsvalgene, som gav det Resultat, at ingen, selv ikke de mest yderliggaaende Højremænd, kunde være i Tvivl om, hvad Folkets Røst var: at Folket sluttede sig absolut til det Grundlovsforslag, som var fremsat af Venstres Regering, og krævede det gennemført. Det førte ganske vist til, at det Parti, som Regeringen var udgaaet af og støttede sig til, fik for faa Mandater, maatte træde tilbage og give Plads for en ny Regering, men med Hensyn til Grundlovsforslaget var Vælgernes Røst utvetydig og klar og ikke til at tage fejl af.

Da efter Valgene den nuværende Regering dannedes og fremsatte sit Grundlovsforslag, var det Venstres Grundlovsforslag uforandret, den fremsatte, og det var med omtrent samme Motivering, hvormed Klaus

Berntsen havde fremsat det paa Venstres Vegne, ligesom den nye Regering udtalte, at ogsaa den ønskede en Løsning ad Forhandlingens Vej, hvis en saadan var mulig, at den ønskede, at Forhandlingens Vej skulde følges fuldt ud, og at man ogsaa fra dens Side var villig til at gøre Indrømmelser, ja endog store Indrømmelser. Højre tog imidlertid intet Hensyn til Valgets Resultat. I de Ændringsforslag, som blev stillet af Højre til det nu foreliggende Grundlovsforslag, var der ikke taget noget Hensyn til, hvad der var sket ved Valget, til Vælgernes Røst, det var det samme igen paa en anden Maade. Efter nogen Tid blev der, da man ikke var kommet videre, af Venstre stillet Ændringsforslag, hvori der indenfor de givne Rammer var vist Imødekommen mod de Ønsker, Højre havde gjort sig til Talsmand for. Men heller ikke disse Ændringsforslag gav Højre Anledning til at ændre sin Opførsel og sin Stilling, først efter 6—7 Maanedes Forløb, og da Sagen endelig stod ved sin Afslutning, kom to Højremænd, en af Landstingets og en af Folketingets Højre, med nogle Krav og Ønsker overfor Venstre og udtalte, at hvis disse Krav og Ønsker kunde imødekommes som det absolutte Minimum, de kunde tænke sig at nøjes med, var det muligt, at der var en 3—4 Højremænd i hvert af Tingene, som vilde undlade at stemme imod Grundlovsforslaget. Jeg forstod det saaledes, at ingen af dem, selv om deres Ønsker blev imødekommet, agtede at stemme for Grundlovsforslaget, men at det højeste, de kunde drive det til, var at undlade at stemme imod.

Jeg hører til dem, som mener, at efter det Skridt, Højre her havde taget i det sidste Øjeblik, havde det været fuldt berettiget, om de tre Grundlovspartier for Valglovsforslagets Vedkommende var gaaet tilbage til deres oprindelige Standpunkt, som de ansaa for at være det bedste, altsaa Valg i Enkeltpersonkredse med Omvalg i de Kredse, hvor ingen havde absolut Flertal af de afgivne Stemmer, og med en Omlægning af Valgkredsene, saa at de blev omtrent lige store, for derved at tilvejebringe større Retfærdighed. Jeg mener, som sagt, at det havde været berettiget, om de tre Grundlovspartier havde indtaget denne Stilling, og jeg lægger ikke